

Emili Bayo
Jordi de Manuel
Empar Fernández
David Marín

Contes de terror

EMILI BAYO · JORDI DE MANUEL
EMPAR FERNÁNDEZ · DAVID MARÍN

Contes de terror

Relats inspirats dins del I Festival de Literatura de Terror.

'apostroph *narrativa*

© de l'obra: Els seus autors

© de l'edició: Apostroph, edicions i propostes culturals, SLU

ISBN digital: 978-84-945229-9-4

Edició: Apostroph

Disseny de coberta: La Mirada gràfica

Maquetació: Apostroph

Primera edició en paper: març 2017

Primera edició digital: juny 2020

Apostroph, edicions i propostes culturals, SLU

www.apostroph.cat

apostroph@apostroph.cat

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Us podeu adreçar a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

Gràcies per llegir aquest llibre, tots els que hem fet possible
que aquest llibre d'Apostroph hagi arribat a les vostres
mans esperem que us agradi.

E-mail: apostroph@apostroph.cat

Twitter: [@postroph](https://twitter.com/postroph)

Facebook: facebook.com/postroph/

Pròleg

Fa dos segles, al costat del llac Léman, a Suïssa, quatre amics escriptors van llogar Villa Diodati per passar junts uns dies de descans. Eren el poeta Percy Shelley i la seva esposa Mary, Lord Byron i el doctor Polidori. L'any 1816 es coneix a Europa com l'any sense estiu. La intensitat de les erupcions del volcà Tambora, situat a Indonèsia, va tenir conseqüències climàtiques fins al continent europeu. La pluja incessant i les vetllades de tempesta van incitar els quatre personatges a escriure relats de terror, a la manera dels contes de fantasmes del romanticisme alemany. D'aquestes fèrtils nits d'estiu va néixer El vampir de Polidori, com a expansió d'un relat inacabat de Lord Byron. I, arran d'un malson de Mary Shelley, va començar a gestar-se una de les obres clàssiques de la literatura universal i d'un dels personatges més icònics de la cultura popular: *Frankenstein*.

El petit poble de Torrebesses, al sud-est de la comarca del Segrià, no té llac i els estius són tòrrids i secs però, entre el seu notable conjunt arquitectònic, destaca una construcció monumental força seductora. A la part més elevada del poble s'alça el castell palau de Torrebesses considerat Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN). El castell té mil anys d'història al darrere. A la segona planta hi ha la capella barroca de la Concepció, l'antic oratori dels cartoixans d'Escaladei que van romandre més de quatre segles al poble. Durant la Guerra Civil, el castell es va habilitar com a Hospital de la Sang per guarir els ferits en la contesa. Hi van morir 260 soldats italians que van ser enterrats al cementiri local. Al segle XX, l'edifici va ser utilitzat com a granja d'aviram just abans de ser transformat en l'allotjament rural ple d'encant que és avui.

Dos-cents anys després, aquest casalot imponent va reflectir l'ombra de Villa Diodati. Quatre escriptors s'hi van tancar amb el repte de redactar cadascú un conte terrorífic inspirat en el mateix castell o en el poble de Torrebesses, ple de llegendes relacionades amb les bruixes. Una d'aquestes llegendes diu que, a l'edat mitjana, les nits de lluna plena, als voltants de la torre de l'homenatge del castell, les bruixes practicaven els seus vols nocturns llançant crits estridents que terroritzaven els camperols.

L'octubre del 2016, Mario Urrea, l'alcalde de Torrebesses, va donar el tret de sortida a la primera edició del Festival de Literatura de Terror de Catalunya, Torrebesses Tremola. Els quatre escriptors escollits per tancar-se al castell són els autors d'aquest llibre. Emili Bayo, Jordi de Manuel, Empar Fernández i David Marín han tingut la gentilesa d'acceptar el repte que han acomplert magníficament. Els seus contes aterridors confirmen que el poble de Torrebesses ofereix els indrets idonis per inspirar-se i escriure històries inquietants, plenes de misteri. Un lloc perfecte per a la commemoració dels 200 anys de la fructífera reunió literària de Villa Diodati. Gràcies a la gent que creu en l'originalitat, Torrebesses es declara poble de la literatura de terror de Catalunya.

Annabel Encontra i Alexandra Cuadrat

Editores i directores del I Festival de Literatura de Terror, Torrebesses Tremola.

Emili Bayo

Emili Bayo Juan (Lleida, 1961) és doctor en literatura espanyola i professor d'ensenyament secundari. Ha exercit la crítica literària en nombroses revistes com *Ínsula*, *Químera*, *Barcarola*, *Scriptura*, *El Temps*, *Caràcters*, entre altres i, des de 1988, ha col·laborat en la premsa lleidatana en diferents períodes com a columnista, crític literari i comentarista esportiu.

Ha publicat les novel·les *Traïdors i covards* (Empúries, 1997), *La resta del món* (Columna, 2000), *Projecte de felicitat* (Proa, 2002), *L'edat de les paraules* (Proa, 2004), *Premonicions* (Estrella Polar, 2013), *Put a pasta* (La Magrana, 2015) i els llibres de relats *Ampolles mig buides* (Proa, 2000) i *Tot el que et vull dir* (Pagès, 2014). També és autor de *Narradors de Ponent (1939-1987). Antologia* (Institut d'Estudis Ilerdencs, 1987), amb Xavier Macià, i dels estudis *La poesía española en sus colecciones (1939-1975)* (Estudi General de Lleida, 1991), *La poesía española en sus antologías (1939-1980)* (Pagès, 1993) i, amb Mercè Biosca, *Guia de lectura de Jesús Moncada* (La Magrana, 1992).

La seva obra literària li ha estat reconeguda amb el «Premi de Novel·la Breu Ciutat de Mollerussa», el «Premi per a projectes de Fundació Enciclopèdia Catalana», el «Premi Llorenç Villalonga de novel·la» i el «Premi Crims de Tinta».

Acaba de publicar *Tan tuyo como tu muerte* (Versátil, 2017), la seva primera novel·la en castellà.

www.emilibayo.com

Ones de líquid vermell

Em calia un lloc així. Un poble petit, tranquil, tan lluny de tot que ni els records em trobessin. Un racó apartat del tràfec de la ciutat, allunyat dels ofecs d'una jornada laboral i de les rutines anestesiades de l'hospital on m'havia deixat quaranta-cinc interminables dies. Un indret d'aires benignes on les ferides acabessin de cicatritzar i pogués deixar enrere les agrors dels últims temps. Des de les aules de la infantesa ens han acostumat a celebrar la memòria, però la vida t'acaba ensenyant com de benèfic i purificador resulta l'oblit. Els records maten. Oblidem per poder continuar vivint.

El doctor Esprit havia dubtat abans de signar el document, potser per això després s'havia mostrat taxatiu: res de situacions carregades de tensió, res d'esforços ni de jornades de treball, res de maldecaps... I m'havia prescrit una dieta a base de llargues passejades, lectures entretingudes i tertúlies sobre futbol, curses de motos o qualsevol fotesa. I la panxa plena, per descomptat. Per això havia llogat una casa antiga, fosca i amb l'aroma de moltes generacions d'avorrides sobretaules, on em disposava a acarar una tardor d'inusuals temperatures estivals, la qual cosa m'arruïnava el plaer d'encendre el foc a terra i passar les nits embadalit amb la dansa de les flames i la vermellor sangonosa de les brases. I és que el veritable problema eren les nits. Llargues, d'una lentitud asfixiant. Avorrides. Durant el dia, qualsevol entreteniment m'estava bé. Però les nits eren absolutament inacabables. El doctor m'havia receptat unes píndoles grogues que em deixaven catatònic, però el preu que havia de pagar l'endemà era un estat de somnolència lànguida que arrossegava durant tot el matí i bona part de la tarda. A més, les nits de farmàcia em produïen somnis estranys, plens de